

ÖYKÜ MAKİNESİ-7

MASAL ÇOCUK İLE KIRAZ

NEHİR AYDIN
GÖKDUMAN



SİMAS
ÇOCUK

Annesi, kucagında bebekle hastaneden döndüğü günden beri, Kirazların evinde işler yolunda gitmiyordu. Herkes o minik, tatlı şeyin çevresinde pervane olmuştu. Sanki gezegendeki herkes ama herkes, bebeği rahat ettirmek için uğraşıp duruyordu.

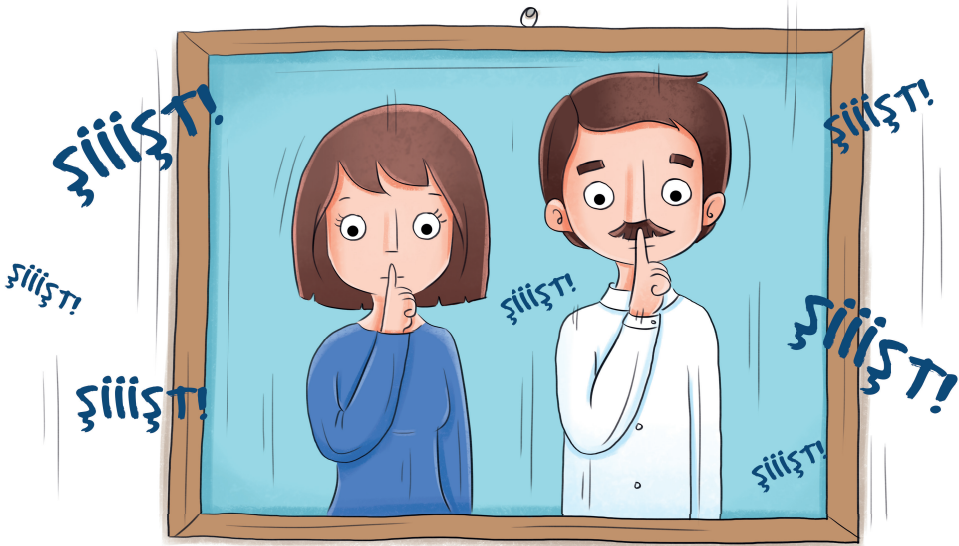
Nasıl rahat uyur, karnı mı acıktı, niye ağlıyor bu?



Bebek ise ne yaparlarsa yapsınlar, memnun olmamış gibiydi. Evi mi sevmemişti, dünyayı mı? Belli değil. Sadece ağlamayı biliyordu. O rahatsız olmasın diye evde gürültü çıkarmak yasaktı. Annesi ve babasının işaret parmakları sanki dudaklarına yapışıp kalmıştı. Kiraz'ın beş buçuk yaşına kadar alışkın olmadığı o garip sesi çıkarıp duruyorlardı. Nasıl mı? İşte böyle:

- Şiiişt!..

- Şiiişt!..



GALIBA BÜTÜN BUNLAR, AİLEYE YENİ KATILAN BEBEĞİN UYUYUP DA BÜYÜMESİ İÇİNDİ.

Tıpış tıpış yürümesi için de olabilir-
di. O büyüün-
ce tamı tamına
dört kişilik bir
aile olacaklar-
dı. Ama bu ge-
çen süre içinde
Kiraz'ın sıkılan
canı ne ola-
caktı? İşte bu
kimsenin pek umrunda
değildi. Ayrıca evdekiler, ona canı sıkıl-
mayan bir abla nasıl olunur öğretmiyor-
lardı.





Tek bir cümleyi tekrar edip duruyorlardı.

- ARTIK BİR ABLA OLDUN KIRAZ. ÇOK ŞANSLISIN! KARDEŞİNİ SEV BAKALIM. O, SENİ ÇOK SEVİYOR.

O günden sonra Kiraz, ablalığının nasıl bir şey olduğunu keşfetmeye çalıştı. Ablalık, alçak sesle şarkı söylemek gibi bir şeydi sanki.

Hımm... Evde gürültüsüzce ayak parmaklarının ucunda yürümek de olabilir. Canı dondurma çektiğinde beklemeye de benziyordu birazcık. Kendisine seslenen annesini dinlemeye de...

- KARDEŞİNİN BİBERONUNU GETİRİR MİSİN TATLIM?

Kiraz günde yüz kez aynaya bakıyordu artık, abla Kiraz'ı tanımak için. Kendi kendine uzun uzun konuşuyordu.